

Papp Váry Elemérné (Sziklai Szeréna)
HITVALLÁS
(Magyar hiszekegy)

Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában,
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában.

Ez az én vallásom, ez az én életem,
Ezért a keresztet vállaimra veszem,
Ezért magamat is reá feszíttetem.

Szeretném harsogni kétkedők fülébe,
Szeretném égetni reszketők lelkébe,
Lángbetűkkel írni véres magyar égre:

Ez a hit a fegyver, hatalom és élet,
Ezzel porba zúzod minden ellenséged,
Ezzel megválthatod minden szenvedésed.

E jelszót, ha írod lobogód selymére,
Ezt, ha belevésed kardod pengájába,
Halottak országát feltámasztod véle.

Harcos, ki ezt hiszed, csatádat megnyerted,
Munkás, ki ennek álsz, boldog jövőd veted,
Asszony, ki tanítod, áldott lesz a neved.

Férfi, ki ennek élsz, dicsőséget vettél,
Polgár, ki ezzel kélsz, új hazát szereztél,
Magyar, e szent hittel mindent visszanyertél.

Mert a hit az erő, mert aki hisz, győzött,
Mert az minden halál és kárhozat fölött
Az élet Urával szövetséget kötött.

Annak nincs többé rím, mitől megijedjen,
Annak vas a szíve minden vésszel szemben,
Minden pokol ellen, mert véle az Isten!

Annak lába nyomán zöldül a temető,
Virágdászbe borul az eltiport mező,
édes madárdaltól hangos lesz az erdő.

Napsugártól fényes lesz a házatája,
Mézes a kenyeke, boldogság tanyája,
Minden nemzetségén az Isten áldása.

Magyar! te most árva, elhagyott, veszendő,
Minden nemzetek közt lenn a földön fekvő,
Magyar legyen hited, s tied a jövő.

Magyar, legyen hited és lésszen országod,
Minden nemzetek közt az első, az áldott,
Isten amit néked címeredbe vágott.

Szíved is dobogja, szavad is hirdesse,
Ajkad ezt rebegje, reggel, délben, este,
Véreddé hogy váljon az ige, az eszme:

Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában,
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában!

Nem csoda: a Hírszerzőnél kiverte a biztosítékot a Trianon-emléknap 2011-06-05. Kuruc.info

A címben szereplő tényközlés aligha érinti a Kuruc.info olvasóit az újdonság és a meghökkenés sokkhatásával, hiszen jó előre borítékolható volt a liberális portál reakciója a Trianon-emléknap ügyében.

A "sokat jelentő" weblap június 2-án "Trianon-emléknap: történelemhamisítás a minisztérium 'sorvezetőjében'" címmel tett közzé egy írást. Mottóként a Horthy-korszak rettenetes "revizionista pársorosát", Papp-Váry Elemérné (született: Sziklay Szeréna) Magyar Hiszekegyének első strófáját idézi. Mivel szívünknek oly kedvesek ezen sorok, idézzük őket szó szerint is, annak ellenére, hogy a nemzeti oldalon állók számára közismert, kanonizált

szövegről van szó:

"Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában:
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában!
Ámen".

A Hírszerző kifakadásához az ürügyet az szolgáltatta, hogy a Nemzeti Erőforrás Minisztériumának megbízásából készült pedagógiai háttéranyag a nemzeti összetartozás napjának iskolai megemlékezését egy 131 oldalas történelmi eligazítással kívánta "a helyesnek vélt irányba" terelni.

Már előljáróban szögezzük le: a második Orbán-kormány leggyengébben teljesítő - a Nemzeti Színház vezetésére teljességgel alkalmatlan Alföldi Róbertet minden újabb botrány ellenére is következetesen a helyén hagyó - minisztériuma végre kivételesen egy olyan döntést hozott, amellyel a legteljesebb mértékben egyetérthetünk. A Hírszerző szerkesztőgárdája szerint azonban a minisztériumi útmutató számos ponton ellentmond más történelmi munkákban fellelhető tényeknek, bizonyos szövegi elemei pedig - minő borzalom - "letűnt történelmi korok hangulatára látszanak rezonálni".

Bár expressis verbis nem említi, nyilván a Hírszerző számára már az alapvető gondot jelent, miszerint a dokumentum által javasolt megemlékezési órávázlat Trianonra mint a jelenkori magyar történelem legnagyobb tragédiájára utal. Ami pedig köztudottan a holokausz volt az egyedül üdvöztető ultraliberális történelmi dogmatika szerint.

Ezen ideológiai alapvetés után természetesen a valótlanítások és történelemhamisítások csokorba gyűjtése következhet csupán. A portál szerint az 1919 utáni hivatalos politika által favorizált "tördőfés-elméletet" idézi és alapvetően téves annak hangsúlyozása az órávázlatban, hogy a Károlyi-kormány szétverte a magyar hadsereget és kísérletet sem tett a honvédelem megszervezésére. Ezt cáfolandó, a Fülöp Mihály és Sipos Péter által 1998-ban megjelentetett Magyarország külpolitikája a XX. században című monográfia vonatkozó részeit idézi az írás.

Túl azon a módszertani baklövésen, hogy a Hírszerző egyetlen (!) szakkönyv állításai alapján próbál messzemenő következtetéseket levonni 1918 őszének eseményeit illetően, nem árt tudni, hogy a hivatkozott szerzőpáros ideológiailag baloldali kötődésű, és már az 1990 előtti időszakban jelentős karriert futottak be a tudományos élet területén. Az említett könyvben azt találjuk, hogy 1918. október-novemberében "egyetlen hadra fogható csapattest sem érkezett vissza" a frontokról. Finoman szólva is, ez az állítás nem állja meg a helyét.

A magyarokkal nem éppen rokonszenvező német történész, Heinz Rieder Kaiser Karl (München 1981) című művében például ezt találjuk: "Egész csapattestek érkeztek vissza hazájukba, zárt alakulatban és teljes fegyverzettel. Így például a 6. hadsereg katonái, akik az olasz harcterről hazatérve Karintia és Stájerország területén áthaladva, megtagadták fegyvereik átadását, amire pedig a helyi hatóságok kényszeríteni akarták őket. Ugyanez történt Tirolban, ahol a helyi hatóságok minden lefegyverzési kísérletének ellenálltak a magyar csapatok. A leghevesebb nézeteltérések Bécsben kerültek sor. Itt a honvéd alakulatok és a nemzetőrséggé

alakult osztrák katonák között lövöldözés támadt, a magyarok nem voltak hajlandóak átadni a fegyverzetüket.

Sikeresen vonultak be soproni helyőrségükbe". Korabeli forrásokból azt is tudjuk, miszerint Lehár Antal ezredes egy magyar határhoz közeli stájer kisvárosban ütötte fel hadiszállását, s ide gyűjtötte a csapattestüktől elszakadt, azt kereső katonákat. Itt Lehár fokozatosan növekvő létszámú alakulatával olyan erővé vált, amellyel a későbbiekben számolni kellett.

Ugyanakkor kétségbevonhatatlan tény, hogy a "vörös gróf", az egykori dicső arisztokrata család degenerált sarja, Károlyi Mihály valóban szétzilálta a magyar véderőt. A jugoszláv ügynök, Linder Béla ("nem akarok többé katonát látni") egyhetes miniszterkedése alatt kezdődött ez a tragikus folyamat, majd Böhm Vilmos - eredeti foglalkozását tekintve írógépszerelő - szociáldemokrata hadügyi államtitkár buzgólkodott fáradhatatlanul tovább a honvédség szétzüllesztésén. A példák még hosszasan sorolhatók lennének.

A Hírszerző cikke a Fülöp-Sipos mű alapján kitér arra is, hogy az első bolsevik terrorállam (tanácsköztársaság) ellen indított csehszlovák és román támadást nem befolyásolta annak ideológiai milyensége, s a katonai akciókat a párizsi békekonferencia nem támogatta, tehát az 1919. évi magyarországi kommunista rezsim léte nem áll ok-okozati összefüggésben Trianonnal. Valóban nem igaz az a sommás állítás, hogy a győztes antant büntetni kívánta volna hazánkat a vörös diktatúráért - a politika nem efféle magasztos morális alapelvek alapján működik -, az azonban történeti tény, hogy az 1918 őszen elkezdődött válságot és politikai anarchiát Kun Bélának esztelen közéleti ámokfutása tovább mélyítette, teljes mértékben szétzilálta az államrendet, tovább gyengítve ezzel a nemzet természetes immunrendszerét, s az ellenséges cseh, román, szerb intervenciók haderőkkel szembeni védekezés és siker esélyeit.

A Hírszerző-cikk kitér a nevezetes és kiváló, 1919. január 16-án elhangzott Apponyi-beszédre is. Sajnálatos módon azonban a szerzők az Apponyi korábbi, kultuszminiszteri ténykedéséhez köthető törvénnyel kapcsolatban súlyos történelmi tájékoztatlanságról tesznek tanúbizonyságot. Egyszerűen azonosítják, egy artikulusnak veszik az Eötvös-féle 1868. évi 44. törvényt a négy évtizeddel későbbi, Apponyi-féle 1907. évi 27. törvénnyel. Az előbbi a világ első kisebbségi törvénye volt, s olyan széleskörű gazdasági, nyelvi, kulturális, iskoláztatási stb. jogokat biztosított a hazai nemzetiségeknek, amelyre -Svájc kivételével - az akkori világban sehol nem volt példa. A borzongva említett Lex Apponyi pedig mindössze azt követelte meg a nemzetiségi növendékektől, hogy az elemi iskola négy osztályának elvégzése után az állam nyelvén, azaz magyarul, mind szóban, mind pedig írásban érthetően ki tudják magukat fejezni. Ez volt az a bizonyos hazai és sovinszta román, szlovák és szerb politikai körök által rendre emlegetett erőszakos magyarosítás anno jó egy évszázaddal ezelőtt...

Végezetül - hűen a balliberális hagyományokhoz - a hírszerzős opus nehezményezi a minisztériumi dokumentumban fellelhető "az elcsatolt területek mint nemzettestünk részei" nyelvi fordulatot. S ezzel helyben vagyunk: megérkeztünk a nyelvpolitikai harc virtuális terepére. A liberális hírportál szerint ugyanis "a nemzettest kifejezés gyakran előfordul a fajelméleti vagy antiszemita diskurzusban". Horribile dictu, ez a borzalmas lexéma eddig tizenegyszer hangzott el a parlamentben, minden alkalommal jobbikos képviselő szájából, de még a fideszes Mikola István is vette magának a bátorságot, hogy egy interjúban egyszer megemlítsse. S innentől már

valóban nem tudunk mit mondani drága nemzettestvéreim, akik az egységes magyar nemzettest részesei vagytok: no comment, kifogytunk a szóból.

Ceterum censeo: Trianon így, Trianon úgy, ettől függetlenül a Kárpát-medence az egységes magyar nemzeti és kulturális életteret jelenti számunkra. S minthogy történelmünk során szász és sváb nemzetiségű testvéreink is éltek a magyarsággal együtt széles e hazában, végezetül adjuk meg a szó német fordítását is, amely így hangzik: Lebensraum.

Lipusz Zsolt - Kuruc.info